

at hvis man var kommet med et saadant Forbud mod Alkohol, kunde jeg maaste være gaaet med dertil, thi det er et stadeligt Næringsmiddel, om man overhovedet kan give det denne Betegnelse. Men det tror jeg nu ikke, at man vil komme med, og heldigvis tvivler jeg ogsaa om, at Noget i denne Sag vil gaa saa vidt, som man er gaaet ved Mødet paa Raadstuen i Kallundborg. For Næsten vil jeg, som jeg før sagde, fremhæve, at den Bestyrelse for Smørret, man drømmer om, er meget tvivlsom. Den ærede sidste Taler fremkom med den Udtalelse, som Ingen har modbevist, at skjønt alle Forsøg har man ikke kunnet paavise, at Smørret vilde blive en eneste Dre dyrere ved Forbudet mod Kunstsmør, og det skylder man Bevis for, forinden man gaar videre. Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag vil jeg sige, at uden at gaa saa vidt som disse Mænds Udtalelser fra Kallundborg, gaar det dog i samme Retning. Det forbyder ikke danske Mænd at spise Kunstsmør, men det gjør Kunstsmørret dels med Hensyn til Ydret, dels med Hensyn til Smagen saa slet, at man mener derved at faae et Slags Forbud imod Nydelsen af Kunstsmør. Jeg veed ikke af hvilken Grund man skal gaa til et saa brutalt Indgreb i Nationens Ret, som det vilde være at hindre Nydelsen af et godt og sundt Næringsmiddel, der har faaet Indpas efter Folks Bane og Smag. Jeg kalder det et brutalt Indgreb, dersom man vil gaa til at forbyde danske Folk at spise, hvad de have Lyft til ved at bestemme en saadan Farve og Blanding af Kunstsmørret, at det vil blive i den Grad slet, at det kun for en meget ringe Del vil blive brugt som Næringsmiddel. Og hvad vil man opnaa derved? Man vil ikke opnaa Andet end at sætte en Præmie paa det slette Smør, der bliver fabrikeret her i Landet, og det i en ikke ringe Maalestof. Jeg vil anbefale ærede Medlemmer at tage ud til Høerne paa Landet; der vilde de mange Steder se Smør, det saakaldte „løse Smør“, som er opkjøbt af Høerne, det er baade grønt og gult og blaåt, alle Himmelens Farver, og er selvfølgelig stadeligt. Men det forbyder man ikke. Om Kunstsmørret derimod siger man: „Det maa I ikke spise.“ Dertil vil jeg nu imidlertid sige, at det snarere vil komme dertil, hvad enten man nu vil kalde Smør en Luxusartikel eller ei, at vi Alle en skjønne Dag vilde blive Kjøbere af Kunstsmør, thi jeg anser det uægtelig for givet, at alle smaa Meierier efterhaanden vilde høre op og samle sig i store Fælles- eller Andelsmeierier, som kun vilde levere første Klasses Varer, som vilde blive altfor dyre at kjøbe, ikke blot for den fattige Be-

folkning, men langt op i Mellemklasserne. Som sagt, hvis de kunne paavise mig, at vi kunne vinde en eneste Dre paa Bundet af Smørret, saa vil jeg sige, at der laa noget virkeligt Sundt til Grund derfor. Jeg har set, at Landhusholdningsseftabets Sekretær la Cour ved et Møde har udtalt, at man rimeligvis vilde kunne faae Smørret en halv Snes Dre op, men saavel denne Mand som Andre, der fremkomme med saadan Paastand, maa føre en lille Smule Bevis for den; thi det er ikke nok at sige, at vi kunne faae noget Mere for vort Smør; der foreligger ikke det mindste Bevis i saa Henseende, tværtimod. Hvad enten vi spise lidt Smør eller meget Smør, og hvad enten vi lave godt eller daarligt Smør, bliver Prisen aldeles den samme, thi det er ikke os, der sætter Prisen. Prisen sættes i England efter Bæremængdens Størrelse. Er Markedet overfyldt i England, falder Prisen, og er der lidt Smør til Stede, stiger den, altsaa, det kan ikke paavises, at vi vilde faae en eneste Dre mere for vort Smør ved at gaa ind paa noget Saadant som det, der opstilles, navnlig fra Kallundborg. Jeg skal nu iøvrigt ganske villig indrømme, at Smør-Produktionen er Landbrugets Hovedfaktor, og at vi bør støtte Smørproduktionen paa alle de mulige Maader, som staa i vor Magt, men sandelig ikke paa en saadan Maade, at de fattige Mellemklasser skulle betale Gildet; thi det gaar virkelig paa ingen mulig Maade an. Skulle vi ind paa den Vej, komme vi tilbage til det Arhundrede, i hvilket Peder Baars var født. Jeg siger altsaa, at jeg er villig til at gaa med til at støtte vort Smørs gode Navn paa alle mulige Maader, og naar vi skulle til at lave en Kunstsmørlov, have vi to Opgaver. Den første er at sikkre imod Bedrageri saavel indad til som udad til, og at sikkre imod Bedrageri, kan efter min Mening kun ske ved en stærk Kontrol lige overfor Forfalskninger og meget store Straffe for Forfalskninger paa Forfalskninger. Jeg er fuldkommen enig i at gaa den Vej. Den anden Opgave, man har, naar man skal lave en Kunstsmørlov, er at gjøre, hvad der kan gjøres for at sikkre vort Smørs gode Navn i Udlandet. Det kunne vi efter min Mening gjøre paa to Maader. Den første Maade, som ligger nærmest, er den, at vi søge saa vidt mulig at lave virkelig godt Smør, og jeg tror, uden Fornærmelse for en stor Del af de Landmænd, der endogaa have store Meierier her i Danmark, at turde sige, at vi lave meget for meget daarligt Smør her i Landet. Der er mange af de store Meierier, der staa tilbage med Hensyn til at lave godt fint Smør. Lad os søge paa dette Gebet